

Η εξέλιξη της μεσαιωνικής Λευκάδας και το λιμνοθαλάσσιο τοπίο

Το τοπίο στη λογοτεχνία

Άγγελος Σικελιανός, «Αλαφροϊσκιωτος. Ο Βαθύς Λόγος», από τη συλλογή: *Λυρικός Βίος*, Α΄, Εκδόσεις Ίκαρος, Αθήνα 1965.

«...Και είπα, όλα γύρω βλέποντας:

"Νησί,

αβασίλευτη στο πέλαο δόξα,

ω ριζωμένο

στο πολύβοο διάστημα,

και στου Ομήρου το στίχο

λουσμένο,

βυθισμένο στον ύμνο!

Δάσο όλο δρυ στην κορφή σου,

σιδερόχορδη ανάβρα

που αχνίσαν τα σπλάχνα μου απάνω

ολοκαύτωμα θείο,

και η άκρη σου τρέμει σα φύλλο,

μέσα βροντάει ο Λευκάτας,

μαζώνεται η μπόρα,

ξεσπάει μες στο θείον ελαιώνα,

τρικυμίζει το πέλαο,

νησί μου·

άλλη θροφή από τη θροφή μου

δε θα βρω,

απ' την ψυχή μου άλλη ψυχή,

άλλο κορμί από το κορμί μου.

Αλλού οι ναοί κι αλλού οι θεοί.

Μου αστράφτει γύρω των ηρώων η μοίρα.

Τη μοναξιά στη δύναμή μου υπόταξες.

Της γλαυκομάτας η έγνοια μου είναι κλήρα!

Του νου το νόμο στα βουνά,
στον κάμφο, ολούθε βρήκες.

Να, η αγριλίδα ξεπηδάει
κλαδιά για όλες τις άγνωρες
και τις μεγάλες νίκες!"»